

Åbyhøj, den 30.05.2007

Der er ikke flere tårer tilbage og vi kan stadigvæk ikke forstå at Vitus er død. Jeg har taget ham med hjem fra Dyrehospitalet og vi har begravet ham i haven under kirsebærtræet, svøbt i hans yndlingstæppe og med hans yndlingsdummy.

Vi har kun fået lov at have ham i et år – men han har spredt så megen glæde at det føles, som om han har været her altid, som en højt elsket uundværlig del af familien.

Det er ikke til at holde ud, at han ikke kommer og vækker mig om morgenen mere, at der er ingen Vitus, der sniger sig op i Kristinas seng efter han har kontrolleret, at vi har lagt os, ingen Vitus, der med sine mange opfindsomme måder gør opmærksom på, at NU skal der altså leges og ingen Vitus, der hygger sig under skrivebordet, når jeg arbejder.

Savnet er meget større, end vi nogensinde havde forestillet os, ikke kun hos os, også hos venner og familie, som han jo alle sammen charmerede med sit rolige, dejlige og kærlige sind og gløden i øjnene og den måde han "tændte" på, så snart nogen rørte ved en bold eller en dummy.

Vi har lært meget nyt, takket være ham, om samværet med hunde. Det var en ren fornøjelse at gå til træning med ham, selvfølgelig, fordi han var sjov og dejlig at arbejde med, men også, fordi man altid kunne være stolt af ham, da han til trods for sine nye ejeres uvidenhed alligevel altid var den dygtigste hund. (Selv om vi nogle gange også fik nogle af de andre hundes dummier og altid tabte i tramp – det var jo aldrig sket for dig, Lars.) Og selvfølgelig var han den dejligste, klogeste, kønneste og mest kærlige hund på denne jord.

Skovture, gåture og svømmeture – selv til hygge i hængekøjen vil han være med – vores og børnenes bedste ven. Kristinas veninder er valfartet til huset for at lege med ham og i nabolaget har han charmeret sig til mange venner.

Og når vi skulle et eller andet sted hen var børnenes første spørgsmål altid "Kan Vitus komme med?" Og det kunne han – selvfølgelig – dejlig som han var, var det jo aldrig et problem at tage ham med og det varede ikke længe, før invitationerne helt eksplicit begyndte at omfatte ham også.

Det var kærlighed ved første blik – ALDRIG har vi fortrudt bare ét sekund at vi valgte ham i stedet for den lille hvalp, vi oprindeligt var kommet for at se.

Han blev kun 3½ år – og det er alt, alt for lidt, men selv om vi lige nu er helt knuste over tabet er vi da taknemmelige over, at vi fik lov til at være sammen med ham i et år. Heldigvis har vi to af hans hvalpe og en tredje flytter ned til min far, så vi føler, at lidt af ham på en måde lever videre i dem - men vi vil altid savne Vitus.

Amrei Christensen